

hver Dag; jeg har Gud ske Lov ikke Tjenestedrenge, men alle skulle lære deres Lektier, enten det er Tjenestedrenge eller andre.

Den næste Paragraf, jeg vil omtale, er § 14, der handler om Lønforholdene. Jeg kan ikke forstaa, at praktiske Folk, der kende Forholdene paa Landet, kunne lave en saadan Paragraf. Jeg er overbevist om, at dersom Tyendet i Almindelighed, uden at være løbet sammen og uden at være paavirket af nogen som helst, blev spurgt: Hvordan ville I helst have Lønforholdene? vilde de svare: Vi ville helst have det, som vi nu have det, nemlig at Lønnen udbetales til de to Skiftetider, men vi have det saaledes med vore Husbønder, at naar vi komme og sige: Nu trænge vi til 10 Kr. eller mere, saa faa vi det. Saadan er Forholdet overalt. (*Sabroe*: Ikke overalt!). Overalt! (*Sabroe*: Nej!). Det kan ikke nytte med Deres Protest, den er ikke noget mod, hvad jeg siger. De skal komme til at lade det staa, at det er saadan overalt, og naar jeg siger overalt, mener jeg: her i Landet. Er det et daarligt Tyende, kan det nok være, at vedkommende Husbønde siger: Nej, nemlig naar han har det Indtryk, at Tyendet vil hæve saa meget, at det kunde betale sig for ham at stikke af, helst lige hen mod den travle Tid, naar han kunde gøre sig Haab om at faa en god Løn andetsteds. Det gode Forhold med Hensyn til Lønnens Udbetaling er det normale, og det bør vi — ogsaa for Tyendets Skyld — paa ingen Maade gaa bort fra. Naar vi se paa de Tyendesparekasser, der nu ere voksende op til virkelig at have Betydning, maa jeg spørge de ærede Medlemmer, om de tro, at Tyendet møder der hver Maanedag for at sætte 10—20 Kr. ind? Paa ingen Maade. Tro De, at Tyendet vil gøre det, hvis denne Lov træder i Kraft? Nej, den rigtige Tid er Maj og November, da er man oplagt til at holde paa Pengene, og da komme de, og paa den Maade er der sat en Masse Penge ind i disse Sparekasser. Hvis Husbonden udbetalte efterhaanden mellem Terminerne, vilde Tyendet efter alt, hvad der bydes af Fornøjelser omkring i den ganske Verden, faa Pengene sat til inden Skiftetiden. Hvis de Herrer tro, at det er behageligt for Husbønderne, at de ved Maj og November skulle rykke ud med store Summer, tage de fejl. Jeg tror, at der er Husbønder, som ville gøre sig Flid for at faa Lønnen successivt skubbet fra sig, men at Bestemmelsen ikke er til Gavn for Tyendet, er sikkert.

Jeg kommer saa til en Bestemmelse, der i og for sig er god, og deri kan jeg være enig med det ærede Medlem fra Fredensborg (Johan Knudsen). Det er Bestemmelsen om Assurance af Tyendets Gods. Men jeg tror, den lider af en Fejl. Dersom det kun kan assureres for 200 Kr. — vedkommende maa jo ikke lade sit Tøj assurere et andet Sted sammen med mit —, risikerer han —, for der er Gud ske Lov en Del Tyende rundt om i Landet, der rejser for flere Hundrede Kroner Tøj o. lign., — naar det brænder for ham, kun at faa 200 Kr. i Erstatning. Altsaa Summen kan være for lille. Men den kan ogsaa være for stor. Jeg har haft en Karl en Gang, som kom slæbende med en stor Kiste, som vi maatte køre hjem for ham, og jeg troede, at han havde godt med Tøj, den Fyr. Det viste sig imidlertid, at han neppe havde det, han kunde skjule sig i til daglig Brug, og saa et tyndt ubetydeligt Sæt Tøj til Stads. Overfor den Slags Folk kan Bestemmelsen snarere virke i modsat Retning end den tilsigtede. Denne Mand gav det Udseende af, at han ejede for 300 Kr. — saadan sagde han til sine Medtjenere —, og hvis der nu altsaa kom Brand, fik han de 200 Kr., som i Virkeligheden rimeligvis vare halvdant Hundrede Procent for meget. Saadan en Karl er ikke saa paalidelig at have i en Gaard. Jeg vil ikke sige, at han behøver at have onde Hensigter, men sikkert er det, at han ikke er saa paapasselig, idet han nemlig kunde opnaa en Vinding ved at faa de 200 Kr. udbetalt. Der er altsaa noget, som taler baade til den ene og til den anden Side. (*Sabroe*: Det gælder jvel for alle, ogsaa Husbønderne, at Fristelsen kan være der!). Husbønderne tale vi ikke om for Tiden.

Første Viceformand (J. C. Christensen): Jeg maa advare ærede Medlemmer mod at henvende sig direkte til Taleren.

Ravn: I § 17 omhandles et Forhold, som er lempet en hel Del i Sammenligning med den gamle Lov. Der staar nemlig, at paaføres der Tyendet en Legemsskade ved, at der paalægges ham overanstrengende Arbejde, skal Husbonden ikke alene betale Helbredelsen, men ogsaa give Tyendet Erstatning for Næringstab, og saa kan han endvidere faa en Mulkt paa indtil 200 Kr. Jeg er vis paa, at Folk nok skulle tage sig i Agt for at paalægge sit Tyende at udrette farefuldt Arbejde, enten at gaa paa Taget eller gaa i en Brønd eller lignende, man vil nok vide at sikre sig for det Tilfælde, at der sker Skade. Men jeg